

A terméketlen fügefa

Egy embernek a szőlőjében volt egy fügefa. Kiment, gyümölcsöt keresett rajta de nem talált. Erre így szólt a vincellérjéhez:

- Három év óta mindig jövök, hogy gyümölcsöt keressek ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki, miért foglalja itt a helyet?

De az így válaszolt:

- Uram, hagyd még egy évig! Körülásom és megtrágyázom, hátha terem jövőre. Ha mégsem, akkor majd kivágod.

- Jól van, hallgatok rád, adjunk neki még egy kis időt ennek a fügefának, hátha terem – válaszolta a gazda és elment.

A vincellér pedig, aki a kertet és a fákat gondozta, odament a fügefa közelébe, hogy megvizsgálja, és ha tudja, akkor meggyógyítja. De hiába vette szemügyre, semmi betegség jelét nem fedezte föl rajta.

- Vajon miért nincs rajta gyümölcs? – töprengett hangosan.

A fa egyik ágán ült egy rigó, fényes gombszemével nézett a vincellérre, és csőrével mintha a fa jobb oldala felé mutatott volna. A vincellér odanézett, és azt látta, hogy a fának azon a felén, az ágak végén a levelek úgy néznek ki, mint egy ökölbe szorított kéz. A fügefának amúgy is olyan alakú levelei vannak, amelyek széles tenyérre vagy egy nagy, lazán megkötött kesztyűre hasonlítanak, ám ezeknek a fügefaleveleknek az ujjai nem szépen, kisimulva csüngtek az ágon, hanem görcsbe szorítva. A vincellér megkérdezte a fügefát:

- Mondd, fügefa, miért szorítod össze a leveled ujjait?

A fa így válaszolt:

- Azért mert teremni akarok. Körülöttem az összes fának sikerült, csak nekem nem. Szégyellem magam. De hiába izzadok, hiába gyötrődöm, hiába erőlködöm, nem vagyok képes gyümölcsöt teremni.

A vincellér meghökkent, majd kisvártatva így szólt:

- Figyelj csak, hidd el, így ezután sem fog sikerülni. Engedd egy kicsit kinyílni a leveleid ujját!

- Nem, nem szabad, mert akkor aztán végleg kudarcot vallok – felelte görcsbe rándulva a fügefa.

- Érzed azt – kérdezte a vincellér tőle –, ahogy a gyökereid mélyen a földbe nyúlnak és felszívják a vizet meg a táplálékot?

- Nem érzem – mondta a fügefa.

- Ez azért van – magyarázta neki a vincellér -, mert összeszorítod a leveleid ujját. Hogyha kisimítanád, egyből éreznéd, hogy hogyan élsz, hogyan áramlik benned a táplálék a törzsében fölfelé, hogyan oszlik szét az egyes ágakban, és miért nem tud eljutni az ágak végébe, ahol a gyümölcsöknek kellene teremniük.

A fügefa nagy nehezen ráállt a kérésre, kisimította a levele ujjait, és ekkor megérezte, hogy szétáramlik, zsibong benne az élet. Megérezte a gyökerét, a törzsében a vízzel fölfelé futó táplálékot, és egyszerre csak kis virágok kezdtek kibontani a szirmukat az ágai végén, virágok, amik gyümölcsöt ígértek.

A bal oldalán azonban még mindig nem történt változás. Ott a virágok már megvoltak korábban is, de ezek a virágok hervadófélben voltak, és nem fakadt belőlük gyümölcs. A vincellér úgy látta, hogy a fügefa bal oldalával valami más lehet a baj. De nem tudta, hogy mi, hiszen ez a rész nem szorította össze a leveleit, hanem már korábban is érezte a gyökerekből fölfelé áramló erőt, de titokzatos okból e virágokból mégsem lett termés.

Ismét a rigó segített. Újra szólt, s szavával elmondta a vincellérnek, hogy a fa bal oldala összeveszett a méhekkal. Egyszer, évekkel ezelőtt kitört egy nagy vihar, és egy méhecske a kaptár felé tartva be akart húzódni a levelek alá, hogy ne ázzék meg teljesen, de a fügefa elzavarta. Azt mondta, hogy az ő levele nem esernyő, ami mindenféle jöttmentnek oltalmat ad. A méhecske csuromvizesen érkezett haza, és elpanaszolta az esetet a társainak, s azóta a méhek nem járnak erre, nem porozzák be a virágait, ezért nem terem rajta gyümölcs.

A vincellér végighallgatta a rigó szavait és megkérdezte a fa bal oldalát, hogy igaz-e, amit hallott.

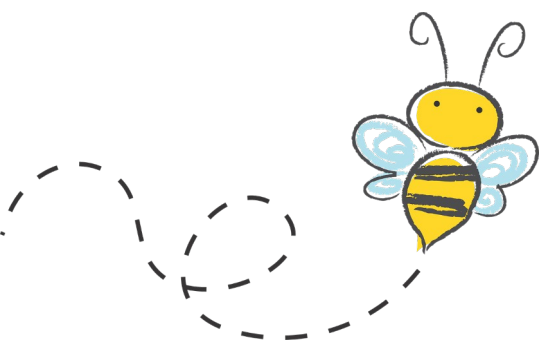
- Igaz – felelte büntudatosan a fa.

- Akkor valamit tenned kellene, nem gondolod?

- Tenni, tenni – sóhajtotta a fügefafa –, de mit?

- Azt hiszem, ez elég egyszerű – mondta a vincellér. – Kérd meg a rigót, repüljön el a méhkaptárhoz, és üzend meg a méheknek, hogy bánod, amit tettél, és kéred őket, hogy jöjjenek, és porozzák be a virágaidat! És ezután, ha vihar lesz, és ömlik a zápor, nyugodtan meghúzhatják magukat a leveleid alatt.

A fügefafa így is tett, és valóban, már a rá következő napon a méhek raja lepte el a virágait, és ettől az évtől kezdve ez a fügefafa is épp olyan dús és gazdag termést hozott, mint a többi társa a domboldalon.

Szecsódi Tamás Leó: *Tárguló világom*. Manó könyvek kiadó. 2023. **53-57 old.**

A diófa és a mogyoróbokor

Nagyon régi időkben történt, amit most elmesélek. Élt egyszer egy vén diófa. Egy dombtetőn állt, gyökerei mélyre lenyúltak a földbe, a környéken terelgető pásztoremberek sem tudták, mióta áll már ott.

- Emberemlékezetek óta – mondogatták, s azt is, hogy talán egyidős magával a dombbal. Ez a dombtetőn álló öreg diófa uralta a tájat. Odafentről nézte, mi történik a lenti síkon, és ahogy egyszer így nézelődött fejedelmi magányában, azt látta, hogy lent a mezőn egy csenevész mogyoróbokor hajlott ki.

Ez még azokban az időkben volt, amikor a mogyorónak nem volt héja. Nem borította az a kemény csonthéj, amit olyan nehéz feltörni, ami miatt manapság nem szabad a fogainkkal próbálkoznunk, mert beletörhet, kalapácsra van szükségünk. Szóval a mogyoró annak idején még csak úgy nőtt az ágak végén védtelenül, a belső magját kínálva, azt a finom, puha magot, amit megeszünk. Kiszolgáltatottan állt a cserje a viharoknak, a madaraknak, amelyek könnyen megcsipkedhették, hiszen nem védte a csonthéja. Még a kukacok sem a diófa felé araszoltak, hiszen a dió kemény héján átrágni magukat fárasztó munka lett volna, hanem a kis mogyorócserjét vették célba, annak gyümölcsét dézsmálták.

Látta a vén diófa, hogy ez a mogyoróbokor így nem sokra viszi. Féltette is szegény rokonát, mert minden nyár végére, kora őszre, mire beérett volna a sok-sok gyümölcse, egy részét elverte a jég, lepotyogtak, a másik részét megcsipkedték a rigók, a maradékot pedig a kukacok vették „gondozásba”. Elgondolkodott a diófa, hogy mit tehetne, de szomorúan kellett rájönnie, hogy nagyon messzire áll a mogyorócserjétől, ezért aligha tud rajta segíteni.

Később azonban egy ötlete támadt, és az egyik ősszel, amikor a diófának különösen gazdag termése volt, egy szem dióját lehullajtotta az ágról, ami gurulni kezdett lefelé a lejtőn; gurult, gurult le a domboldalon, s végül leért a mezőre, ott is folytatta útját még egy darabon, majd a mogyorócserje mellett egy lyukba belepottyant.

Aztán elközelgett a tél, lehullottak a kései esők, követte őket a korai hó, és leplével betakarta. A dió odalent a föld mélyében álomba merült, tavasszal pedig kicsírázott és növekedésnek indult. Az első évben még gyöngye szára volt apró levelekkel, de ahogy teltek az esztendő, lassan akkora lett, mint a mellette levő mogyorócserje. Ekkortájt elegyedtek beszélgetésbe egymással. A mogyoró panaszkodott:

- Nézd meg, testvér, mi történt velem! Nemsokára megöregszen itt a mezőn, és nincs egyetlen épen maradt magom, ami földre hullva utódom lehetne. Mert látod, jó neked, megvéd az a kemény héj a gyümölcsödön, nekem bizony ilyen páncélom sosem volt.

Erre a kis diófa így felelt a mogyorócserjének:

- Figyelj rám! Kezdd el növeszteni a gyökereid abba az irányba, amerre én állok, és én is elkezdem feléd növeszteni. Amint összetalálkoztunk, megpróbálom átadni neked az erőmet.

Így is történt, a két kis fa gyökerei hétről hétre közeledtek egymáshoz, és egyszer csak két gyökér találkozott valahol mélyen a föld alatt. Ekkor a diófából erő áramlott át a másikba. Képzeljétek el, a következő tavasszal a kis mogyoróbokor azt látta, hogy miután a virágszirmai lehullottak, és gyümölcse érni kezdett, valami világosbarna héj borította minden darabját, ami kezdetben még lágy volt, de egyre keményebb lett. Majdnem olyan kemény, mint a dió héja. Bánata öröme fordult, mert hiába jöttek a rigók, kopogtatták a termését csőrükkel, fel kellett adniuk a próbálkozást. Ez a mogyoró most nem lesz csemege, gondolták csalódottan. Jöttek a viharok is, s bár néhány szem áldozatul esett, a legtöbb ott maradt az ágakon. És bizony még a kezdő kukacok foga is beletört a héjába.

A diófa viszont azon a nyáron olyan gyümölcsöket hozott, amiket nem fedett csonthéj, mert átadta az erejét. A gerezdek védtelenül álltak a diófa ágain, a szomszéd fánál kudarcot vallott maradtak s egyéb ellenségek hamar fölfedezték s azt pusztították. Ahogy eljött az ősz, és a mogyoróbokornak beérett a termése, ő satnyulni kezdett. Elsárgultak e levelei, lehullottak, s a következő tavasszal ki sem nyíltak újból: a diófa elszáradt. Ezt látva a mogyoróbokor elszomorodott, hogy a barátja fölládozta magát azért, hogy őneki csontpáncélba rejtett gyümölcse lehessen.

Miközben búslakodott, egy hang szólította meg. Az öreg diófa, amely még mindig a dombtetőn állt, így szólt hozzá:

- Ne búsulj, testvérem, hiszen én, akinek a fiam volt az a kis diófa, ma is itt állok és örülök, hogy segíteni tudtam rajtad. Nézd, ágaim változatlanul a régi gyümölcsöket termik majd, amiknek nem árt a vihar, se szél, sem állatok. A fiam átadta neked az erejét, és ezután a világon minden mogyoróbokor és -cserje olyan lesz, mint te. A te utódaid fogják benépesíteni a földet. Örülj ennek!

A mogyorócserje megvigasztalódott, s a kétféle fa leszármazottai mind a mai napig jó barátok.

Szecsódi Tamás Leó: *Tárguló világom*. Manó könyvek kiadó. 2023. **128-132 old.**